



อาณาเขตทางทะเลและข้อตกลงอาณาเขตทางทะเลกับประเทศเพื่อนบ้าน

ในอดีตการใช้ทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลเป็นไปอย่างเสรี พื้นที่ในทะเลที่ถือเป็นน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรอยู่ห่างจากชายฝั่งเพียง 3 ไมล์ทะเล นอกนั้นถือเป็นทะเลหลวง ต่อมามนุษย์ได้เห็นคุณค่าของทะเลมากขึ้นจึงหาทางขยายอาณาเขตทางทะเลออกมาเรื่อย ๆ เพื่อเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ให้มากที่สุด ปัจจุบันทะเลอาณาเขตถูกขยายออกไปจนถึง 12 ไมล์ทะเลจากฝั่งและบางประเทศยังประกาศเขตต่อเนื่องออกไปเป็น 24 ไมล์ทะเลจากฝั่ง นอกจากนี้ราชอาณาจักรยังได้ขยายพื้นที่ออกไปเป็นเขตไหล่ทวีปและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เพื่อแสดงความเป็นเจ้าของผลประโยชน์ที่จะเก็บเกี่ยวได้จากทะเล

อาณาเขตทางทะเลของประเทศไทย

ประเทศไทยได้ประกาศอาณาเขตทางทะเลต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้

□ ประกาศอ่าวประวัติศาสตร์ (อ่าวไทยตอนใน) ในปี พ.ศ. 2502 โดยประกาศให้อ่าวไทยตอนในเป็นอ่าวประวัติศาสตร์ และน่านน้ำภายใน ตามแนวขนาน ละติจูด 12 องศา 35 ลิปดา 45 พิลิปดา (แหลมบ้านช่องแสมสาร-เหนือหัวหิน)

□ ประกาศกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขต ในปี พ.ศ. 2509 ได้ประกาศกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตเป็นระยะ 12 ไมล์ทะเลจากเส้นฐาน

□ ประกาศเส้นฐานตรงและน่านน้ำภายใน บริเวณที่ 1-3 ในปี พ.ศ. 2513 ได้ประกาศเส้นฐานตรงและน่านน้ำภายใน 3 บริเวณ ได้แก่

◆ บริเวณที่ 1 อ่าวไทยฝั่งตะวันออก ตั้งแต่แหลมสิงห์โอบรอบนอกของเกาะต่าง ๆ เช่น เกาะช้าง เกาะกูด เข้าบรรจบฝั่งที่หลักเขตแดนไทย-กัมพูชา ที่ 73 บริเวณบ้านหาดเล็ก จังหวัดตราด

◆ บริเวณที่ 2 อ่าวไทยฝั่งตะวันตก ตั้งแต่แหลมใหญ่โอบรอบนอกของเกาะต่าง ๆ เช่น เกาะสมุย เกาะพะงัน เข้าบรรจบฝั่งที่แหลมหน้าถ้ำ จังหวัดสุราษฎร์ธานี

◆ บริเวณที่ 3 ทะเลอันดามัน ตั้งแต่เกาะภูเก็ตโอบรอบนอกเขตเกาะต่าง ๆ ตามแนวชายฝั่งเข้าบรรจบฝั่งที่หลักเขตแดนไทย-มาเลเซีย ที่ 1 บริเวณบ้านผาขาว จังหวัดสตูล

□ ประกาศเขตไหล่ทวีปด้านอ่าวไทย ในปี พ.ศ. 2516 โดยได้กำหนดพิกัดภูมิศาสตร์ของจุดโยงยึดแนวเขตไหล่ทวีปไว้ด้วยตั้งแต่จุดที่ 1 - 18

□ ประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ในปี พ.ศ. 2524 และ พ.ศ. 2531 โดยกำหนดความกว้างของเขตเศรษฐกิจจำเพาะด้านอ่าวไทยและทะเลอันดามันตามลำดับ เป็นระยะ 200 ไมล์ทะเลจากเส้นฐาน

□ ประกาศเส้นฐานตรงและน่านน้ำภายใน บริเวณที่ 4 ในปี พ.ศ. 2535 โดยกำหนดเส้นฐานตรง และน่านน้ำภายในบริเวณที่ 4 อ่าวไทยฝั่งตะวันตก ตั้งแต่เกาะกงออก เกาะกระ เกาะโลซิน เข้าบรรจบฝั่งที่หลักแดนไทย-มาเลเซีย บริเวณปากน้ำสุโขทัย โกลก จังหวัดนราธิวาส

ประเทศกัมพูชา

ประเทศกัมพูชาได้ประกาศอาณาเขตทางทะเลแสดงสิทธิบนไหล่ทวีปในอ่าวไทยที่มีความสำคัญ 2 ฉบับ ดังนี้

1. ประกาศเขตสัมปทานขุดค้นแสวงหาปิโตรเลียมในอ่าวไทย ในปี ค.ศ.1970
2. กฎฎีกาประกาศทะเลอาณาเขตและไหล่ทวีป ในปี ค.ศ. 1972 และในปี ค.ศ. 1978 สมัยนายพอลพต เป็นนายกรัฐมนตรี ได้ประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะกำหนดความกว้าง 200 ไมล์ทะเลจากเส้นฐาน

ประเทศเวียดนาม

ประเทศเวียดนามได้ประกาศเขตไหล่ทวีปครั้งแรก ในปี ค.ศ. 1967 แต่ยังมีได้มีการกำหนดพิสัยแน่นอนในประกาศฉบับนั้น ในปี ค.ศ.1970 ประเทศเวียดนามได้ประกาศพระราชบัญญัติปิโตรเลียมขึ้น และในปีต่อมาโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้เองได้ประกาศกำหนดเขตไหล่ทวีปเพื่อเป็นเขตสัมปทานขุดค้นและแสวงหาผลประ โยชน์จากปิโตรเลียมในไหล่ทวีป โดยมีค่าพิสัยที่แน่นอน ในปี ค.ศ.1977 ประเทศเวียดนามได้ประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะกำหนดความกว้าง 200 ไมล์ทะเลจากเส้นฐาน

ประเทศมาเลเซีย

ในปี พ.ศ.2512 ประเทศมาเลเซียได้ประกาศความกว้างทะเลอาณาเขตเป็นระยะ 12 ไมล์ทะเล และในปี พ.ศ.2523 ประเทศมาเลเซียได้ประกาศกำหนดเขตประมงออกไปเป็นระยะ 200 ไมล์ทะเล และในปีเดียวกันนั้นเองประเทศมาเลเซียได้ประกาศกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะออกไปเป็นระยะ 200 ไมล์ทะเลจากเส้นฐาน

ประกาศ

**ใช้บันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย
เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ทะเล
ในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย**

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

โดยที่บันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ซึ่งได้ลงนามกัน ณ เชียงใหม่ เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2522 มีบทบัญญัติในข้อ 8 ว่า บันทึกฉบับนี้จะเริ่มมีผลใช้บังคับในวันแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

และโดยที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม พุทธศักราช 2522

ฉะนั้น บันทึกฉบับนี้จึงมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 24 ตุลาคม พุทธศักราช 2522 เป็นต้นไป
ประกาศ ณ วันที่ 25 มีนาคม พุทธศักราช 2523 เป็นปีที่ 35 ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ศิริสุทนต์

นายกรัฐมนตรี

บันทึกความเข้าใจ
ระหว่าง
ราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย
เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ทะเลในบริเวณ
ที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย

ราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย
โดยความปรารถนาที่จะกระชับสายสัมพันธ์แห่งมิตรภาพทางประเพณีที่มีอยู่ระหว่างประเทศ
ทั้งสอง
โดยยอมรับว่า ผลจากการอ้างสิทธิเหลื่อมล้ำกัน โดยประเทศทั้งสองเกี่ยวกับเส้นเขตไหล่ทวีป
ของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ทำให้มีบริเวณพื้นที่เหลื่อมล้ำกันในไหล่ทวีปประชิดกัน
เห็นว่าการเจรจาที่กระทำกันอยู่ระหว่างประเทศทั้งสอง เกี่ยวกับการแบ่งเขตไหล่ทวีปในอ่าวไทย
จะมีต่อไปอีกเป็นเวลาพอสมควร
พิจารณาเห็นว่า การแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ทะเลในบริเวณที่เหลื่อมล้ำกัน
โดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ จะเป็นผลประโยชน์ที่สุดต่อประเทศทั้งสอง
เชื่อมั่นว่า กิจกรรมเช่นว่านั้นสามารถกระทำร่วมกันได้ ด้วยความร่วมมือซึ่งกันและกัน
ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

คู่ภาคีเห็นว่าผลจากการอ้างสิทธิเหลื่อมล้ำกันของประเทศทั้งสองเกี่ยวกับเส้นเขตไหล่ทวีป
ของแต่ละฝ่ายในอ่าวไทย ทำให้มีบริเวณที่เหลื่อมล้ำกัน ซึ่งได้กำหนดเป็นพื้นที่ที่มีเขตล้อมเป็นเส้นตรง
เชื่อมกันโดยจุดพิกัด ดังต่อไปนี้

- (A) $6^{\circ} 50' .0$ เหนือ $102^{\circ} 21' .2$ ตะวันออก
(B) $7^{\circ} 10' .25$ เหนือ $102^{\circ} 29' .0$ ตะวันออก
(C) $7^{\circ} 49' .0$ เหนือ $103^{\circ} 02' .5$ ตะวันออก
(D) $7^{\circ} 22' .0$ เหนือ $103^{\circ} 42' .5$ ตะวันออก
(E) $7^{\circ} 20' .0$ เหนือ $103^{\circ} 39' .0$ ตะวันออก

(F) $7^{\circ} 03' .0$ เหนือ $103^{\circ} 06' .0$ ตะวันออก

(G) $6^{\circ} 53' .0$ เหนือ $102^{\circ} 34' .0$ ตะวันออก

และแสดงไว้ในแผนที่บริติชแอ็ดมิราลตี เลขที่ 2414 ฉบับปี ค.ศ.1967 ต่อท้ายนี้

ข้อ 2

คู่ภาคีตกลงที่จะแก้ปัญหาต่อไปในเรื่องการแบ่งเขตไหล่ทวีปในอ่าวไทย ระหว่างประเทศทั้งสอง โดยการเจรจาและโดยสันติวิธีอื่น ๆ ที่คู่ภาคีตกลงกัน ตามหลักกฎหมายและการปฏิบัติระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ได้ตกลงกันในบันทึกที่ตกลงกันของการประชุมเจ้าหน้าที่มาเลเซีย-ไทย เกี่ยวกับการแบ่งเขตไหล่ทวีประหว่างมาเลเซียและประเทศไทยในอ่าวไทยและในทะเลจีนตอนใต้ เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ - 1 มีนาคม ค.ศ. 1978 และด้วยเจตนารมณ์แห่งมิตรภาพ และเพื่อผลประโยชน์แห่งความมั่นคงร่วมกัน

ข้อ 3

1. ให้จัดตั้งองค์กรร่วมซึ่งจะมีชื่อว่า “องค์กรร่วมมาเลเซีย-ไทย” (ต่อไปนี้จะเรียกว่า “องค์กรร่วม”) เพื่อวัตถุประสงค์ในการสำรวจและการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ดินใต้ทะเลและใต้ดินที่ไม่มีชีวิตในบริเวณเหลื่อมล้ำกัน เป็นเวลาห้าสิบปีนับจากวันที่บันทึกฉบับนี้มีผลใช้บังคับ
2. องค์กรร่วมจะรวบรวมสิทธิและความรับผิดชอบแทนคู่ภาคีทั้งสอง ในการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ดินใต้ทะเลและใต้ดินที่ไม่มีชีวิตในบริเวณเหลื่อมล้ำกัน (ต่อไปนี้จะเรียกว่า พื้นที่พัฒนาร่วม) และเพื่อการพัฒนา การควบคุม และการบริหาร พื้นที่พัฒนาร่วมกันด้วยการรวบรวมสิทธิและความรับผิดชอบเช่นนี้โดยองค์กรร่วมจะไม่กระทบกระเทือนหรือลดทอนในทางใด ๆ ซึ่งความถูกต้องของสัมปทานหรือใบอนุญาตที่ออกให้ก่อนความตกลงฉบับนี้ หรือความตกลงหรือข้อตกลงที่ได้ทำขึ้นก่อนความตกลงฉบับนี้ โดยภาคีแต่ละฝ่าย
3. องค์กรร่วมจะประกอบด้วย
 - ก. ประธานร่วมสองคนจากประเทศละหนึ่งคน และ
 - ข. สมาชิกจำนวนเท่ากันจากแต่ละประเทศ
4. ภายใต้บทบัญญัติของบันทึกฉบับนี้ องค์กรร่วมจะใช้อำนาจทั้งปวง แทนคู่ภาคีเท่าที่จำเป็น สำหรับ หรือเป็นผลจาก หรือเกี่ยวเนื่องกับการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการสำรวจและการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตในพื้นที่ดินใต้ทะเลและใต้ดินในพื้นที่พัฒนาร่วมกัน

5. ค่าใช้จ่ายทั้งปวงที่เกิดขึ้นและผลประโยชน์ที่องค์กรร่วมได้รับจากกิจกรรมที่ดำเนินไปในพื้นที่พัฒนาร่วม คู่ภาคีจะร่วมรับผิดชอบและแบ่งปันโดยเท่าเทียมกัน

6. หากโครงสร้างทางธรณีวิทยาหรือบ่อเดียวกันใด ๆ ของปิโตรเลียมหรือก๊าซธรรมชาติหรือแหล่งแร่แหล่งเดียวในลักษณะใด ๆ ซึ่งแผ่ขยายเลยออกนอกเขตของบริเวณพัฒนาร่วมตามที่ได้กำหนดไว้ในข้อ 1 องค์กรร่วมและภาคีที่เกี่ยวข้องจะแจ้งข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้ทราบซึ่งกันและกัน และจะหาทางตกลงกันเกี่ยวกับวิธีที่จะแสวงหาประโยชน์จากโครงสร้าง บ่อ หรือแหล่งแร่ที่มีประสิทธิผลที่สุด และค่าใช้จ่ายซึ่งเกิดจาก และผลประโยชน์ซึ่งได้มาจากการนี้จะแบ่งกันอย่างเที่ยงธรรม

ข้อ 4

1. สิทธิที่ได้ให้และใช้โดยเจ้าหน้าที่แห่งชาติของภาคีแต่ละฝ่ายในเรื่องการประมง การเดินเรือ การสำรวจอุทกศาสตร์และสมุทรศาสตร์ การป้องกันและควบคุมมลพิษทางทะเล และเรื่องอื่นในทำนองเดียวกัน (รวมทั้งอำนาจบังคับการทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ๆ) จะชอยถึงพื้นที่พัฒนาร่วม และองค์กรร่วมจะยอมรับและเคารพสิทธิเช่นว่านั้น

2. ภาคีทั้งสองจะทำข้อตกลงเกี่ยวกับความมั่นคงร่วมและประสานในพื้นที่พัฒนาร่วม

ข้อ 5

เขตอำนาจศาลทางอาญาของมาเลเซียในพื้นที่พัฒนาร่วมจะคลุมตลอดถึงพื้นที่ที่มีเขตล้อมเป็นเส้นตรงเชื่อมกัน โดยจุดพิกัดดังต่อไปนี้

A 6° 50' .0 เหนือ	102° 21' .2 ตะวันออก
X 7° 35' .0 เหนือ	103° 23' .0 ตะวันออก
D 7° 22' .0 เหนือ	103° 42' .5 ตะวันออก
E 7° 20' .0 เหนือ	103° 39' .0 ตะวันออก
F 7° 03' .0 เหนือ	103° 06' .0 ตะวันออก
G 6° 53' .0 เหนือ	102° 34' .0 ตะวันออก

ขออำนาจศาลทางอาญาของราชอาณาจักรไทยในบริเวณพัฒนาร่วม จะคลุมตลอดถึงพื้นที่ที่มีเขตล้อมเป็นเส้นตรงเชื่อมกัน โดยจุดพิกัดดังต่อไปนี้

A 6° 50' .0 เหนือ	102° 21' .2 ตะวันออก
B 7° 10' .25 เหนือ	102° 29' .0 ตะวันออก
C 7° 49' .0 เหนือ	103° 02' .5 ตะวันออก

X 7° 35' .0 เหนือ

103° 23' .0 ตะวันออก

พื้นที่เขตอำนาจศาลทางอาญาของภาคีทั้งสองที่กำหนดภายใต้ข้อนี้จะไม่อาจแปลความหมายว่าเป็นการแสดงเส้นเขตไหล่ทวีประหว่างประเทศทั้งสองในพื้นที่พัฒนาร่วมซึ่งเส้นเขตไหล่ทวีปนั้น จะกำหนดตามที่ระบุไว้ในข้อ 2 และข้อกำหนดเขตอำนาจศาลทางอาญาเช่นว่านั้นจะไม่กระทบกระเทือนต่อสิทธิอำนาจอธิปไตยของภาคีแต่ละฝ่ายในพื้นที่พัฒนาร่วม

ข้อ 6

1. ถึงแม้ว่าจะมีข้อ 3 ถ้าภาคีทั้งสองสามารถหาข้อยุติอันเป็นที่พอใจ สำหรับปัญหาการแบ่งเขตไหล่ทวีปได้ก่อนระยะกำหนดเวลาห้าสิบปีดังกล่าวให้เลิกองค์กรรมนี้ และบรรดาทรัพย์สินที่ได้จัดการ และความรับผิดชอบต่าง ๆ ที่องค์กรรมก่อกำเนิดให้คู่ภาคีแบ่งและรับผิดชอบเท่า ๆ กันอย่างไรก็ดี ถ้าคู่ภาคีทั้งสองตกลงก็อาจพิจารณาทำข้อตกลงใหม่ได้
2. ถ้าไม่สามารถหาข้อยุติอันเป็นที่พอใจสำหรับปัญหาการแบ่งเขตไหล่ทวีปได้ภายในระยะเวลาห้าสิบปีดังกล่าว ให้ใช้ข้อตกลงที่มีอยู่ต่อไป หลังจากที่พ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว

ข้อ 7

ให้ระงับข้อแตกต่างหรือข้อพิพาทใด ๆ อันเกิดจากการตีความหรือการดำเนินการให้เป็นไปตามบทบัญญัติในบันทึกฉบับนี้โดยสันติ ด้วยการหารือกัน หรือการเจรจาต่อรองระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 8

บันทึกฉบับนี้จะเริ่มมีผลใช้บังคับในวันแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน
 ทำเป็นคู่ฉบับ ณ เชียงใหม่ เมื่อวันที่ยี่สิบเอ็ดกุมภาพันธ์ในปีคริสต์ศักราชหนึ่งพันเก้าร้อย
 เจ็ดสิบเก้า เป็นภาษาไทย ภาษามลายู และภาษาอังกฤษ
 ในกรณีที่ตัวบทเหล่านี้ขัดแย้งกัน ให้ถือตัวบทภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ
 สำหรับราชอาณาจักรไทยสำหรับมาเลเซีย

พลเอก เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์
 นายกรัฐมนตรี

ดาโต๊ะ ฮุสเซน ออนันท์
 นายกรัฐมนตรี

ความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ว่าด้วยการแบ่งเขตทางทะเลระหว่างประเทศทั้งสองในอ่าวไทย

การประกาศเขตไหล่ทวีปของเวียดนามและไทยเมื่อปี 2514 และ 2516 ตามลำดับ ส่งผลให้ประเทศทั้งสองมีพื้นที่อ้างสิทธิทับซ้อนทางทะเลในอ่าวไทยประมาณ 6,074 ตามรางกิโลเมตร ทำให้ประเทศทั้งสองไม่สามารถเข้าไปแสวงประโยชน์ทางทรัพยากรธรรมชาติในบริเวณดังกล่าวได้ ปัญหาอันเนื่องมาจากการอ้างสิทธิทับซ้อนของประเทศทั้งสองเหนือพื้นที่ทางทะเลในอ่าวไทยนี้คือ ปัญหาการจับเรือประมงและลูกเรือประมงของทั้งสองฝ่าย เพราะแต่ละประเทศถือว่าเรือประมงเข้าไปล่าวงลำน่านน้ำซึ่งเป็นประเทศของตน ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์และการพัฒนาความร่วมมืออันดีระหว่างประเทศทั้งสอง

รัฐบาลไทยและเวียดนามได้เจรจาเพื่อแก้ไขปัญหาการอ้างสิทธิเหนือเขตพื้นที่ทับซ้อนในอ่าวไทยหลายครั้ง จนได้ข้อยุติและนำไปสู่การลงนามความตกลงระหว่างรัฐบาลสองประเทศว่าด้วยการแบ่งเขตทางทะเลในอ่าวไทย เมื่อ 9 สิงหาคม 2540 ทำให้ไทยและเวียดนามมีเส้นแบ่งเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีประหว่างกันที่แน่ชัด คือ เป็นเส้นตรงลากจาก จุด ซี ไปยัง จุด เค ซึ่งอยู่ประมาณกึ่งกลางของอ่าวไทยและกำหนดโดยละติจูดและลองจิจูดต่อไปนี้

จุด ซี ละติจูด 07 องศา 49 ลิปดา 00 พิลิปดา เหนือ ลองจิจูด 103 องศา 02 ลิปดา 30 พิลิปดา ตะวันออก

จุด เค ละติจูด 08 องศา 46 ลิปดา 54.7754 พิลิปดา เหนือ ลองจิจูด 103 องศา 12 ลิปดา 11.5342 พิลิปดา ตะวันออก

ความตกลงฉบับนี้กำหนดขอบเขตที่แน่ชัดของเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปของไทยและเวียดนามในอ่าวไทย ซึ่งภายในขอบเขตที่กำหนดใหม่นี้ แต่ละประเทศมีสิทธิในการแสวงหาประโยชน์ในทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตภายในเขตของตน และจะต้องเคารพในสิทธิในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปของอีกฝ่ายหนึ่งด้วย ดังนั้น เรือประมงและชาวประมงของทั้งสองประเทศจะต้องไม่ล่าวงล้าไปทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของอีกประเทศหนึ่ง

ไทย และเวียดนามยังสนับสนุนให้มีการจัดระเบียบทางทะเล โดยจะจัดให้มีการลาดตระเวนร่วมระหว่างกองทัพเรือของทั้งสองประเทศ และจะจัดทำคู่มือชาวประมงเพื่อเผยแพร่ข้อมูลแก่ชาวประมงให้มีความรู้เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของชาวประมงและเขตทางทะเลขณะนี้โครงการดังกล่าวกำลังอยู่ใน

ระหว่างการพิจารณาในรายละเอียดและคาดว่าจะสามารถดำเนินการได้ในเร็ววันนี้โครงการดังกล่าวนี้ จะช่วยแก้ไขปัญหาคาร์บอนต่ำเขตทางทะเลและการจับเรือประมงของกันและกันให้ลดน้อยลงและหมดไปมากที่สุด

